

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Paweł Kołodziejcki

SSN Adam Roch (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej del. do Prokuratury Krajowej
Krzysztofa Urgacza

w sprawie **P. Ś.**

oskarżonego z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II Kz 109/22,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Gorlicach

z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II K 564/20,

**uchyla zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego
w Nowym Sączu z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II Kz 109/22
i utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego
w Gorlicach z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II K 564/20 i
sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gorlicach celem
merytorycznego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Gorlicach oskarżył P. Ś. o to, że:

1. w bliżej nieustalonym czasie w miesiącu wrześniu 2015 r. w G. woj. [...], w celu użycia za autentyczny na dokumentach w postaci: „Projektu zagospodarowania terenu” wchodzącym w skład pięciu egzemplarzy ponumerowanych od nr 1 do nr 5: „Planu sytuacyjnego” wchodzącego w skład jednego egzemplarza oznaczonego nr 1 oraz na „Rysunku Sytuacja” wchodzącym w skład pięciu egzemplarzy ponumerowanych od nr 1 do nr 5 projektu budowlanego wielobranżowego inwestycji p.n. „Rozbudowa ulicy O. w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe, Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, podrobił pieczętkę Urzędu Miasta K. Wydział Inwestycji i Gospodarki Komunalnej stwierdzającą uzgodnienie projektu budowlanego w zakresie kanalizacji deszczowej bez uwag i stwierdzającą zgodność projektu z wydanymi warunkami technicznymi, z informacją o miejscu i po uprzednim zmodyfikowaniu odręcznego zapisu daty dokonanego uzgodnienia i w tym odręcznym podpisie B. F. dokonującej przedmiotowego uzgodnienia oraz widniejącą w jej obrębie pieczętkę Naczelnika Wydziału Inwestycji K. K. z jej odręcznym podpisem, w ten sposób, że bez uzyskania wymienionego uzgodnienia w toku opracowywania przedmiotowej dokumentacji projektowej, naniósł na te dokumenty barwne kopie odwzorowanych pieczętek włącznie z odwzorowaniem odręcznych zapisów i podpisów, pochodzących bezpośrednio z dokumentów w postaci Planu sytuacyjnego znajdującego się na rewersie karty nr 86 egzemplarza nr 1 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Budowa sięgacza od ulicy D. w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe. Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, gdzie zostały naniesione bezpośrednio, przy użyciu tuszy pieczętkarskich barw czarnej i czerwonej z wpisami i podpisami wykonanymi pastą długopisową barwy niebieskiej, a następnie tak przerobionymi dokumentami, jako autentycznymi posłużył się przedkładając je w Urzędzie Miasta K. w dniu 29 stycznia 2016 r., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.;

2. w dniu 20 marca 2017 r. w G. woj. [...], w celu użycia za autentyczny dokonał przerobienia dokumentu w postaci Protokołu nr [...] Komisji Uzgodnień Zakładu Wodociągów i Kanalizacji MPGK K. Sp. z o.o. z dnia 19 października 2015 r. znajdującego się w oryginale na karcie 155 egzemplarza nr 1 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Rozbudowa ulicy O. w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe, Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, w którym to dokumencie dokonał zmiany daty, numeru protokołu, nazwy zadania i nazwy obiektu, a następnie tak przerobionym dokumentem jako autentycznym posłużył się w Urzędzie Miasta K. w dniu 29 września 2017 r., przedkładając go jako karta 268 w egzemplarzu nr 1 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Budowa ulicy na odcinku od ul. C. do ul. K.1 w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe, Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.;
3. w bliżej nieustalonym czasie w miesiącu wrześniu 2017 r. w G. woj. [...], w celu użycia za autentyczny na dokumencie w postaci Planu zagospodarowania terenu wchodzącym w skład pięciu egzemplarzy ponumerowanych od nr 1 do nr 5 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Budowa ulicy na odcinku od ul. C. do ul. K.1 w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe, Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, podrobił pieczętkę Urzędu Miasta K. Wydział Inwestycji i Gospodarki Komunalnej stwierdzającą uzgodnienie projektu budowlanego w zakresie kanalizacji deszczowej bez uwag i stwierdzającą zgodność projektu z wydanymi warunkami technicznymi z informacją o miejscu i po uprzednim zmodyfikowaniu odręcznego zapisu daty dokonanego uzgodnienia i w tym odręcznym podpisem B. F. dokonującej przedmiotowego uzgodnienia oraz widniejącą w jej obrębie pieczętką Naczelnik Wydziału Inwestycji K. K. z jej odręcznym podpisem, w ten sposób, że bez uzyskania wymienionego uzgodnienia w toku opracowywania przedmiotowej dokumentacji projektowej, naniósł na te dokumenty barwne kopie odwzorowania pieczętek włącznie z odwzorowaniem odręcznych zapisów i podpisów, pochodzących bezpośrednio z dokumentu w postaci Planu sytuacyjnego znajdującego się na

rewersie karty nr 86 egzemplarza na 1 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Budowa sięgacza na ul. D. w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe. Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, gdzie zostały naniesione bezpośrednio, przy użyciu tuszy pieczętkarskich barw czarnej i czerwonej z wpisami i podpisami wykonanymi pastą długopisową barwy niebieskiej, a ponadto na dokumentach w postaci Planu zagospodarowania terenu i planu sytuacyjnego wchodzących w skład pięciu egzemplarzy ponumerowanych od nr 1 do nr 5 projektu budowlanego wielobranżowego tego samego opracowania podrobił pieczętkę MPGK Sp. z o.o. Zakład Wodociągów i Kanalizacji, uzgadniającej projekt techniczny w zakresie sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej bez uwag i stwierdzającą zgodność projektu z warunkami technicznymi wydanymi przez Zakład Wod.-Kan. z adnotacją o miejscu i odrębną adnotację o dacie i numerze dokonanego uzgodnienia oraz widniejącą w jej obrębie pieczętką Z-cy Kierownika ZWiK ds. produkcji wody mgr inż. G. W. i jego nieczytelnym podpisem, w ten sposób, że bez uzyskania wymienionego uzgodnienia w toku opracowywania przedmiotowej dokumentacji projektowej naniósł na te dokumenty barwne kopie odwzorowania pieczętek włącznie z odwzorowaniami odręcznych zapisów i podpisów, pochodzących bezpośrednio z dokumentu w postaci Planu sytuacyjnego znajdującego się na rewersie karty nr 145 egzemplarza nr 1 projektu budowlanego wielobranżowej inwestycji p.n. „Rozbudowa ulicy O. w K.” opracowanego przez jednostkę projektową „A14 Usługi Projektowe, Nadzory Budowlane, Roboty Drogowe ul. B., G.”, gdzie zostały naniesione bezpośrednio, przy użyciu tuszy pieczętkarskich barw czarnej z wpisami i podpisami wykonanymi środkiem kryjącym barwy niebieskiej, przy użyciu narzędzia typu pisak cienkopis, a następnie tak przerobionymi dokumentami, jako autentycznymi, posłużył się przedkładając je w Urzędzie Miasta K. w dniu 29 września 2017 r., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Gorlicach postanowieniem z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II K 564/20 na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko P. Ś. (k. 440-442 akt sprawy). W uzasadnieniu orzeczenia sąd wskazał, że oskarżonemu zarzucono dokonanie podrobienia dokumentów wchodzących w

skład projektu budowlanego pod nazwą Budowa ulicy na odcinku od ul. C. do ul. K.1w K. łącznie z rozbudową skrzyżowania z ul. C. i z ul. K.2. Ponieważ jednak Urząd Miasta K., który zamówił sporządzenie projektu, z mocą wsteczną odstąpił od umów zawartych z biurem projektowym prowadzonym przez A. O. , przedmiotowy projekt nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 270 § 1 k.k. W ocenie sądu *meriti* fakt odstąpienia od umowy powoduje, iż zamówiona wcześniej dokumentacja projektowa utraciła moc dokumentu, nie ma przymiotu nośnika informacji w obrocie prawnym, nie stanowi dowodu istnienia jakiegokolwiek prawa, stosunku prawnego lub okoliczności o znaczeniu prawnym, w konsekwencji czego w zachowaniu oskarżonego brak jest znamion czynu zabronionego.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem prokuratora, który zarzucił obrazę prawa materialnego (art. 115 § 14 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.), polegającą na jego błędnym zastosowaniu i niezasadnym przyjęciu, że dokument będący przedmiotem przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. może utracić taki status po popełnieniu czynu zabronionego, a przed orzekaniem, na skutek zmiany okoliczności.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II Kz 109/22, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia sąd odwoławczy podzielił argumenty podniesione w zażaleniu prokuratora i uznał, że w realiach sprawy doszło do powstania i wprowadzenia do obrotu dokumentu w rozumieniu art. 270 § 1 k.k., przyjmując iż fakt późniejszego odstąpienia od umów projektowych pozostaje bez znaczenia dla prawnokarnego kwalifikowania poczynąń oskarżonego. W ocenie jednak sądu okręgowego, choć oba kwestionowane projekty budowlane posiadały w dacie ich powstania, tj. podpisania – we wrześniu 2015 r. oraz we wrześniu 2017 r., jedną z cech „dokumentu”, wymienionych w art. 115 § 14 k.k., a mianowicie zawierały one od momentu ich wykreowania „okoliczności mające znaczenie prawne”, to jednak cechy tej nie posiadały w datach chronologicznie uprzednich, kiedy to oskarżony P. Ś. miał realizować zarzucone mu czynności wykonawcze z art. 270 § 1 k.k., co dekompletuje zespół znamion zarzucanych mu czynów. Sąd *ad quem* uznał, że mankamenty rozumowania sądu rejonowego nie mogły skutkować

uchyleniem zaskarżonego postanowienia, albowiem finalnie umorzenie postępowania jest rozstrzygnięciem trafnym.

Kasację od tego postanowienia na niekorzyść oskarżonego w trybie art. 521 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, formułując w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 98 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k., polegającego na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu prawidłowej, wszechstronnej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu I instancji, zainicjowanej zażaleniem prokuratora, gdzie pomimo uznania zasadności wywiedzionego przez oskarżyciela środka odwoławczego i zakwestionowania przedstawionej przez sąd *meriti* argumentacji, doszło do utrzymania w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Gorlicach, zapadłego z rażącą obrazą art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., polegającą na przeprowadzeniu oceny dowodów wykraczającej w sposób oczywisty poza ramy prawne umożliwiające procedowanie na posiedzeniu, co skutkowało niezasadnym umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w następstwie również dokonania przez Sąd *ad quem* przedwczesnej i nieuprawnionej na tym etapie rozpoznania sprawy merytorycznej oceny dowodów i wyrażenia wadliwego poglądu prawnego, iż dokumenty w odniesieniu do których oskarżony dopuścił się czynności sprawczych, w czasie ich podrobienia lub przerobienia nie miały jeszcze cech „dokumentu” w rozumieniu dyspozycji art. 115 § 14 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., albowiem projekt budowlany, do którego sfalszowane przez oskarżonego pisma zostały dołączone, stał się dokumentem prawnym dopiero w momencie, późniejszego od zachowań oskarżonego, złożenia podpisu przez projektanta.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia sądu I instancji i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja okazała się zasadna, co wywołało skutek w postaci uchylenia orzeczeń sądów obu instancji i przekazania sprawy celem merytorycznego rozpoznania przez sąd I instancji. Słuszny okazał się zarzut Prokuratora Generalnego w tej części, w której zakwestionował przeprowadzenie przez sąd *ad quem* oceny dowodów wykraczającej w sposób oczywisty poza ramy prawne umożliwiające procedowanie na posiedzeniu, co skutkowało niezasadnym umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w następstwie dokonania również przezeń przedwczesnej i nieuprawnionej na tym etapie rozpoznania sprawy merytorycznej oceny dowodów i wyrażenia wadliwego poglądu prawnego, iż dokumenty, w odniesieniu do których oskarżony dopuścił się czynności sprawczych, w czasie ich podrobienia lub przerobienia nie miały jeszcze cech „dokumentu” w rozumieniu dyspozycji art. 115 § 14 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

Zasadniczym argumentem sądu odwoławczego uzasadniającym potrzebę umorzenia postępowania było przyjęcie, iż jego przedmiotem nie jest podrobienie celem użycia za autentyczne konkretnych dokumentów, które weszły w skład przygotowywanych projektów budowlanych, a owe postrzegane całościowo projekty, które walor ten zyskały dopiero po ich podpisaniu przez osobę uprawnioną, a zatem architekta A. O. . Taka jednak ocena, wyrażona przez sąd przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy była nieuprawniona, a przynajmniej przedwczesna.

Nie budzi wszak jakichkolwiek wątpliwości, iż zarzucane oskarżonemu podrobienie, według opisów czynów sformułowanych w akcie oskarżenia, dotyczyło konkretnych, pojedynczych, możliwych do wyodrębnienia z całości przygotowywanych projektów, dostrzegalnych elementów. Projekty te składały się wszak z szeregu dokumentów, a zatem przedmiotów, posługując się definicją zawartą w art. 115 § 14 k.k. Przedmiotem jest wszak wytwór pracy ludzkiej, rzecz postrzegana zmysłami jako odrębny element rzeczywistości (W. Doroszewski (red.), Słownik języka polskiego, t. 7, s. 182, por. T. Bojarski, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, M. Szwarczyk, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2016, s.314). Kopie tych dokumentów zawarte są na k. 6, 10, 38-39 akt sprawy. Poddane zostały także oględzinom, zgodnie z treścią protokołów zawartych w aktach sprawy

(k. 226-232, 233-241, 242-246, 247-251, 252-256 akt sprawy). W oparciu o powyższe uprawniona jest więc teza, nie przesadzając oczywiście w tym miejscu kwestii jej potwierdzenia po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, iż zarzucane oskarżonemu w ramach trzech zarzutów czynności podrobienia dokumentów dokonane zostały na pojedynczych, odrębnych dokumentach, tj. rysunkach oznaczonych jako: Plan zagospodarowania terenu, Sytuacja, Plan sytuacyjny, Projekt zagospodarowania terenu oraz na Protokole Komisji Uzgodnień Zakładu Wodociągów i Kanalizacji MPGK K.

Nie sposób zatem przyjąć, jak uczynił to bez przeprowadzenia postępowania dowodowego sąd odwoławczy w zaskarżonym kasacją postanowieniu, aby zarzucane oskarżonemu ich podrobienie mogło zostać ocenione jako dotyczące w istocie Projektów budowlanych, które to w dacie podejmowania czynności wykonawczych przez oskarżonego tymi Projektami jeszcze nie były, a co spowodowało przyjęcie, iż czynności owe realizowane były wobec przedmiotów niemających cech dokumentu w rozumieniu art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 14 k.k. Dokonanie tak znaczącej zmiany przedmiotu czynności wykonawczej nie może być dokonane w ramach procedowania na posiedzeniu wyznaczonym na podst. art. 339 § 3 pkt 1 lub 2 k.p.k. Umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego w sposób oczywisty wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach postępowania przygotowawczego. Gdy zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie trafnych ustaleń faktycznych co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne (tak postanowienie SN z dnia 13 września 2005 r., V KK 143/05, OSNwSK 2005, poz. 1650; postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2020 r., IV KK 169/20, LEX nr 3089227; por. też K. Eichstaedt [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Art. 1–424, wyd. VII, red. D. Świecki, Warszawa 2024, s. 1259; C. Kulesza [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, red. K. Dudka, Warszawa 2023, art.

339, s. 782; R. A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 297-424, Warszawa 2021, s. 590-591). W realiach sprawy sąd *ad quem* podejmując decyzję merytoryczną nie odnosił do czynów zarzucanych oskarżonemu w kontekście przedmiotu czynności wykonawczych, pomijając również aspekt posłużenia się określonymi w zarzutach podrobionymi (przerobionymi) dokumentami.

Niezależnie od powyższego podkreślić także należy, iż dokonywanie uzgodnień, których dotyczą zarzucane P. Ś. przestępstwa, w warunkach ich rzeczywistej realizacji (autentyczności), podejmowane są przez właściwe urzędy państwowe lub samorządowe w oparciu o stosowną procedurę wynikającą z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz Prawa budowlanego i przepisów niższego rzędu. Niewątpliwie umieszczenie na dokumencie mającym wejść do obrotu prawnego – i z takim zamiarem – informacji o podjęciu przez określony urząd administracji publicznej decyzji umożliwiającej kontynuowanie postępowania prowadzonego przez organ samorządowy z wykorzystaniem publicznych środków finansowych jest okolicznością mającą znaczenie prawne, a sam ten sporządzany w tym celu dokument jest przedmiotem, o którym mowa w art. 115 § 14 k.k. Wymagane prawem uzgodnienia stanowią warunek podpisania i złożenia projektu budowlanego, mając tym samym wpływ na możliwość prowadzenia procesu inwestycyjno-budowlanego. Przedmiotem ochrony przepisu art. 270 k.k. jest jednak nie tylko wiarygodność dokumentu, ale również obrót prawny związany z posługiwaniem się nim. Przez „podrabianie” należy rozumieć co do zasady stworzenie nowego dokumentu, przy nadaniu mu pozorów prawdziwości (autentyczności). Może ono bowiem obejmować tak cały dokument, jak również jego część (np. podpis), może dotyczyć zarówno oryginalnego dokumentu, jak i kserokopii (A. Błachnio [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. J. Majewski, Warszawa 2024, s. 1279). Jest to więc nadanie jakiemuś przedmiotowi pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest (M. Mozgawa [w:] M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2024, art. 270). Owa treść nie musi przy tym wyczerpywać

całości zawartości dokumentu, a może stanowić jeden element z wielu mających znaczenie prawne.

Trafnie więc sąd odwoławczy ustalił, iż sam tylko projekt (wstępna wersja) Projektu budowlanego nie ma jeszcze charakteru dokumentu w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż taki charakter uzyskuje on dopiero z chwilą opatrzenia go podpisem projektanta. Podkreślić jednak należy, iż przedmiotem czynności wykonawczych zarzuconych oskarżonemu zgodnie z zarzutami sformułowanymi przez prokuratora nie były Projekty budowlane, a poszczególne dokumenty wchodzące w ich skład, wymagające odpowiednich administracyjnych uzgodnień z odpowiednimi jednostkami władzy publicznej, i to te decyzje (uzgodnienia, protokół) władzy publicznej miały zostać przez oskarżonego podrobione i naniesione na konkretne, wymienione dokumenty.

Celem przy tym działania P. Ś. było ich użycie jak autentycznych – najpierw poprzez ich włączenie do przygotowanych przezeń projektów, a następnie po podpisaniu Projektów budowlanych przez A. O. , złożenie ich w urzędzie miasta i rozpoczęcie procesów budowlanych. Tak też się stało. Wszak to oskarżony posłużył się przerobionymi przez siebie dokumentami jako autentycznymi, przedkładając je w Urzędzie Miasta K. Zachowanie takie niewątpliwie może być rozważane w kontekście możliwości popełnienia przestępstwa opisanego w art. 270 § 1 k.k. Gdyby nawet rozpoznający sprawę sąd *meriti* stanął na stanowisku, iż w momencie rozpoczynania realizacji czynności wykonawczych przez oskarżonego nośniki podrobionych elementów nie stanowiły jeszcze dokumentu w rozumieniu art. 115 § 14 k.k. (pomimo, iż później P. Ś. w urzędzie przedłożył podpisane już przez A. O. Projekty, a zatem w tym kontekście niewątpliwie dokumenty), to zachowanie takie winno zostać rozważone przez pryzmat art. 270 § 3 k.k.

Ponieważ omawianym rażącym uchybieniem w postaci naruszenia art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. oraz art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 14 k.k. dotknięte były rozstrzygnięcia sądów obu instancji, mając istotny wpływ na treść zapadłych postanowień o umorzeniu, zgodnie z wnioskiem skarżącego Sąd Najwyższy uchylił je oba, przekazując sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach. Sąd ten po przeprowadzeniu i dokonaniu należytej oceny dowodów, z

uwzględnieniem powyższych uwag, wyda stosowne orzeczenie, w razie konieczności właściwie je uzasadniając.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]

Paweł Kołodziejcki Zbigniew Kapiński Adam Roch